

Dědictví regionů – regiony jako dědictví Heritage of Regions – Regions as Heritage

Michal Semian

Searching for a local and/or regional identity is one of the natural human reactions to the ongoing process of globalization. Regional history, regional patriotism, and also regionalism have all been gaining importance again. This process does not just occur at the individual level, where people seek the fulfilment of their basic need "to belong" through their relationship to their immediate surroundings, but also at the institutional level. Roughly the last 20 years have been characterized by the establishment of many different regional institutions with a broader territorial scope of activity. The existence of these regions is reflected in the consciousness of their inhabitants and becomes part of the socio-cultural patterns of people's behavior and their activities. In fact, the region may thus become part of the intangible heritage.

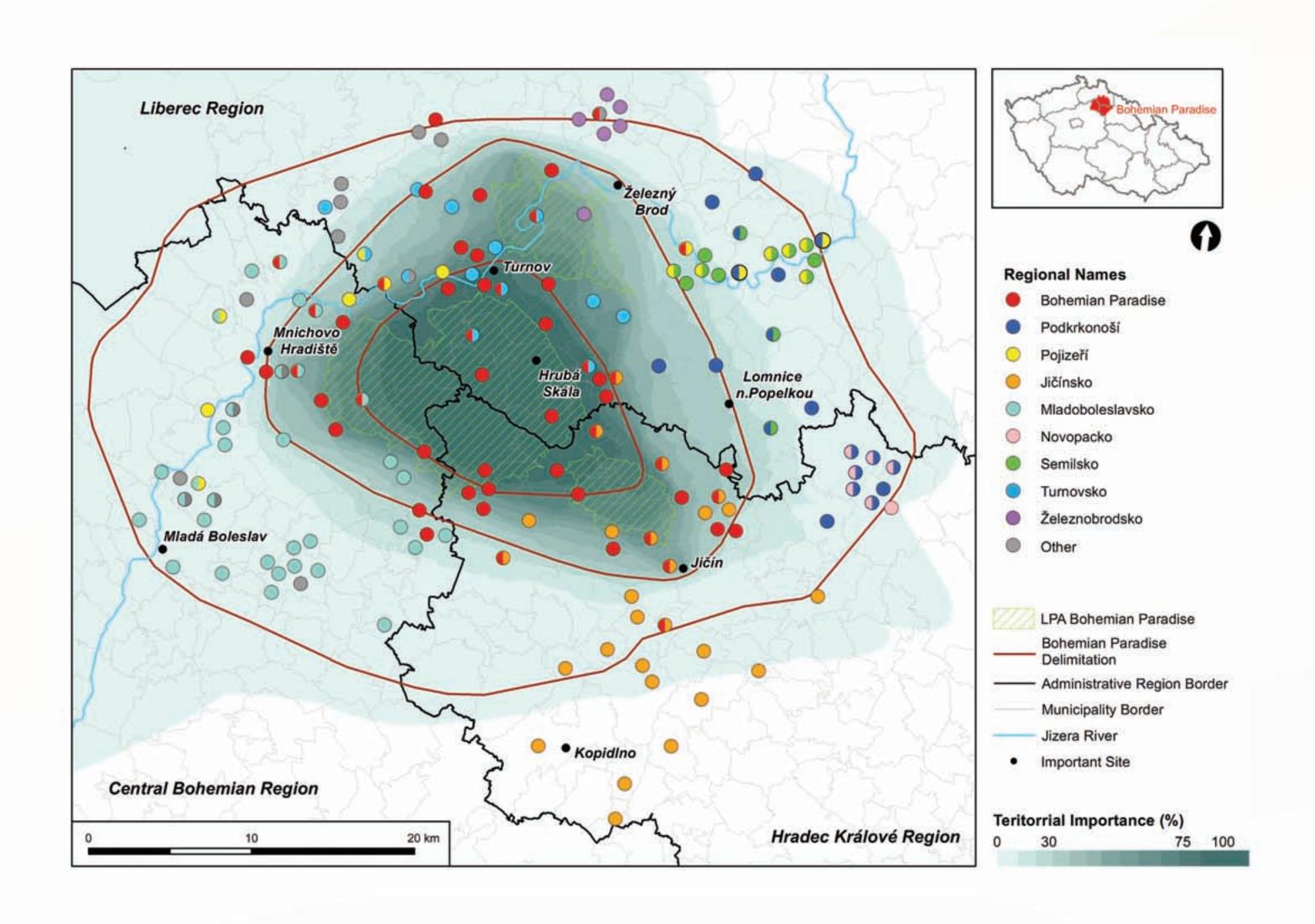
Heritage can be considered from many different perspectives. It can be characterized, for example, (a) by importance: multinational or global, national, regional and local; (b) by its origin: ours or foreign; (c) by ownership: personal or collective; (d) by preferences: positive or negative; wanted or unwanted; (e) by its nature: tangible or intangible; (f) by age: old or new (see the work of Zdeněk Kučera). Heritage is currently being discussed mainly from the perspective of its two important functions: a) heritage as a medium for preserving collective memory, history, and a tool for the narration of past; b) heritage as both tangible and intangible cultural values. As such, heritage has an innate potential to strengthen the unity of the individual with the territory and the territorial community on the one hand and with the potential for the development of the territory and its promotion on the other. In both roles heritage has an ideological charge that enables it to influence public opinion through a subjective and selective process of reinterpretation.

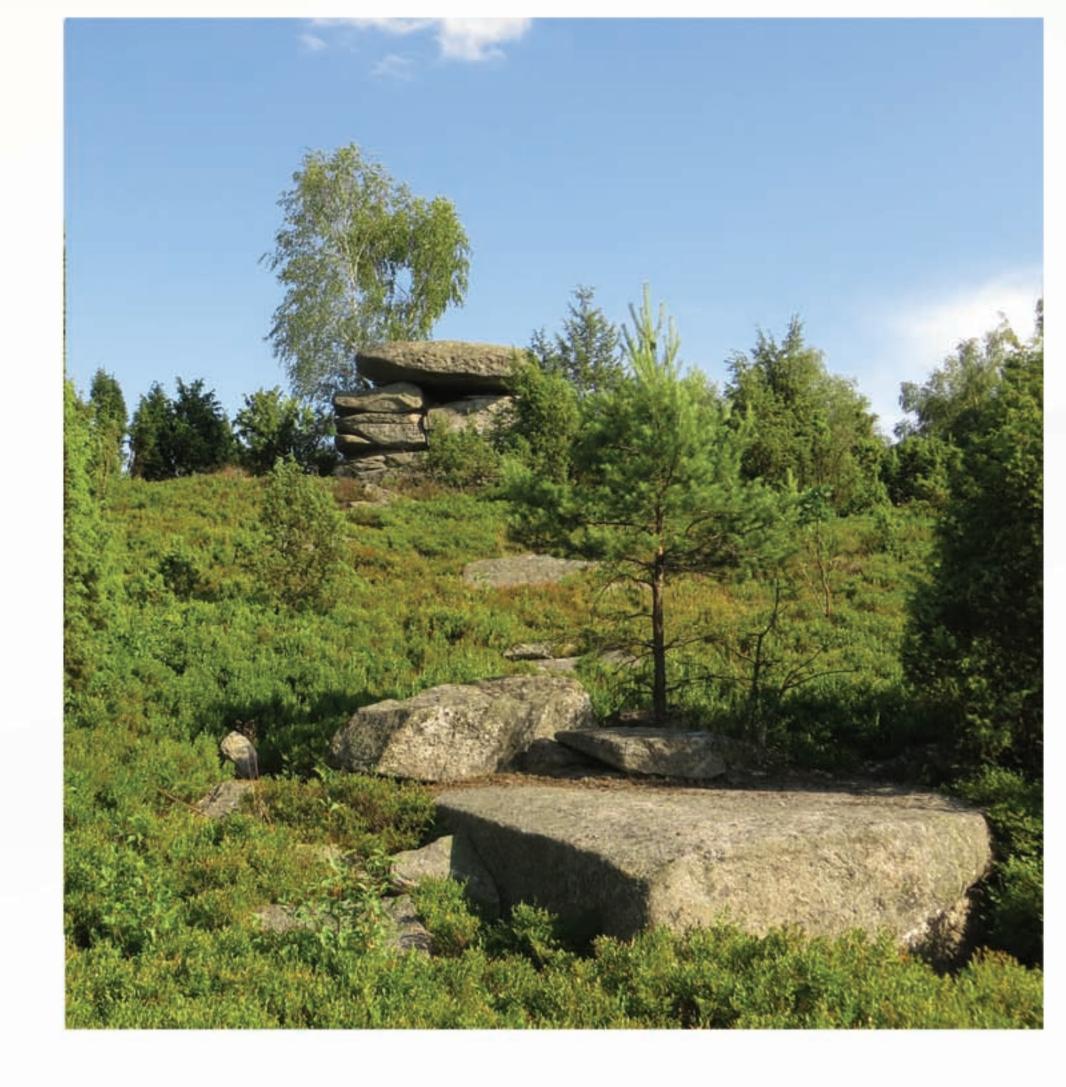
Regional actors who represent modern regional initiatives seek, through the reinterpretation of heritage, to: (a) defend the position of the specific initiative in the regional system; (b) encourage people's sense of belonging to the region; (c) present an image of the region to outsiders as a cultural area with a long tradition of settlement that is worth visiting. Allegiance to the heritage of an existing or a vanished region and pointing out the continuity of the development of the specific region and its settlement is one of the most frequent ways to promote regional initiatives. This type of work is often utilized on a territorial allegiance that reinterprets most of the events suitable for promotion that took place in the area, and interprets them as the history of the region. This leads to the exploitation of the traditions of historical regions (including their names) and their reinterpretation in favor of a new region. The region thus de facto becomes a heritage that is depicted selectively and is treated as a cultural value. In practice, it is possible to observe differences between regions that stem from inhabitants' varying regional consciousness, degree of collective memory, and differing historical conditions, and also regional actors' different approaches to the heritage and selection of regional development strategies.

Hledání lokální, resp. regionální identity je jednou z přirozených lidských reakcí na postupující proces globalizace. Regionální historie, regionální patriotismus, ale i regionalismus jako takový nabývá znovu na významu. K tomuto procesu však nedochází pouze v individuální rovině, kdy se lidé skrze vztah ke svému nejbližšímu okolí snaží naplnit svou potřebu někam patřit, ale také v rovině institucionální. Posledních přibližně 20 let je charakteristické vytvářením mnoha různých regionálních institucí s širší územní působností. Existence takových regionů se promítá do vědomí obyvatel, stává se součástí socio-kulturních vzorců chování a jednání lidí. De facto se tím region může stát součástí nehmotného dědictví.

Na dědictví lze nahlížet z mnoha různých perspektiv. Lze jej charakterizovat např. a) podle významu: na nadnárodní nebo globální, národní, regionální a lokální; b) podle původu: na naše nebo cizí; c) podle způsobu vlastnictví: na osobní nebo kolektivní; d) podle preferencí: na pozitivní nebo negativní; chtěné nebo nechtěné; e) podle povahy: na hmotné nebo nehmotné; f) podle doby trvání: na staré nebo nové (viz práce Zdeňka Kučery). Dědictví se pak v současné době diskutuje hlavně z pozice dvou významných funkcí, které zastává: a) dědictví jako médium uchování kolektivní paměti, historie, a nástroj pro vyprávění dějin; b) dědictví jako kulturní hmotná i nehmotná hodnota. Jako takové v sobě dědictví obsahuje potenciál pro posilování sounáležitosti jedince s územím a územní komunitou na jedné straně a na straně druhé potenciál pro rozvoj území a jeho propagaci. V obou těchto rolích dědictví obsahuje ideologický náboj, který umožňuje skrze subjektivní selektivní proces reinterpretace ovlivňovat veřejné mínění.

Regionální aktéři zastupující novodobé regionální iniciativy se skrze reinterpretaci dědictví snaží: a) obhájit místo dané iniciativy v regionálním systému; b) podnítit pocit sounáležitosti lidí s regionem; c) prezentovat obraz regionu směrem ven jako kulturní území s dlouhou tradicí osídlení, které stojí zato navštívit. Přihlášení se k odkazu existujícího, či zaniklého regionu a poukazování na kontinuitu vývoje daného regionu a jeho osídlení je tak jednou z velmi častých praktik propagace regionálních iniciativ. Při této činnosti se tak často pracuje na bázi územní příslušnosti, která mnohdy reinterpretuje většinu událostí vhodných k propagaci, které se odehrály v daném území, a vykládá je jako historii regionu. Dochází tak k využívání tradic historických regionů (včetně názvů) a jejich reinterpretaci ve prospěch nového regionu. Region se tak de facto sám stává dědictvím, které je selektivně zobrazováno a je s ním dále nakládáno jako s kulturní hodnotou. V praxi lze pochopitelně pozorovat rozdíly mezi regiony, které vycházejí jak z rozlišné míry sounáležitosti obyvatel s územím, míry kolektivní paměti a rozdílných historických předpokladů, tak také z rozdílného přístupu regionálních aktérů k dědictví a jimi zvolené strategii rozvoje území.





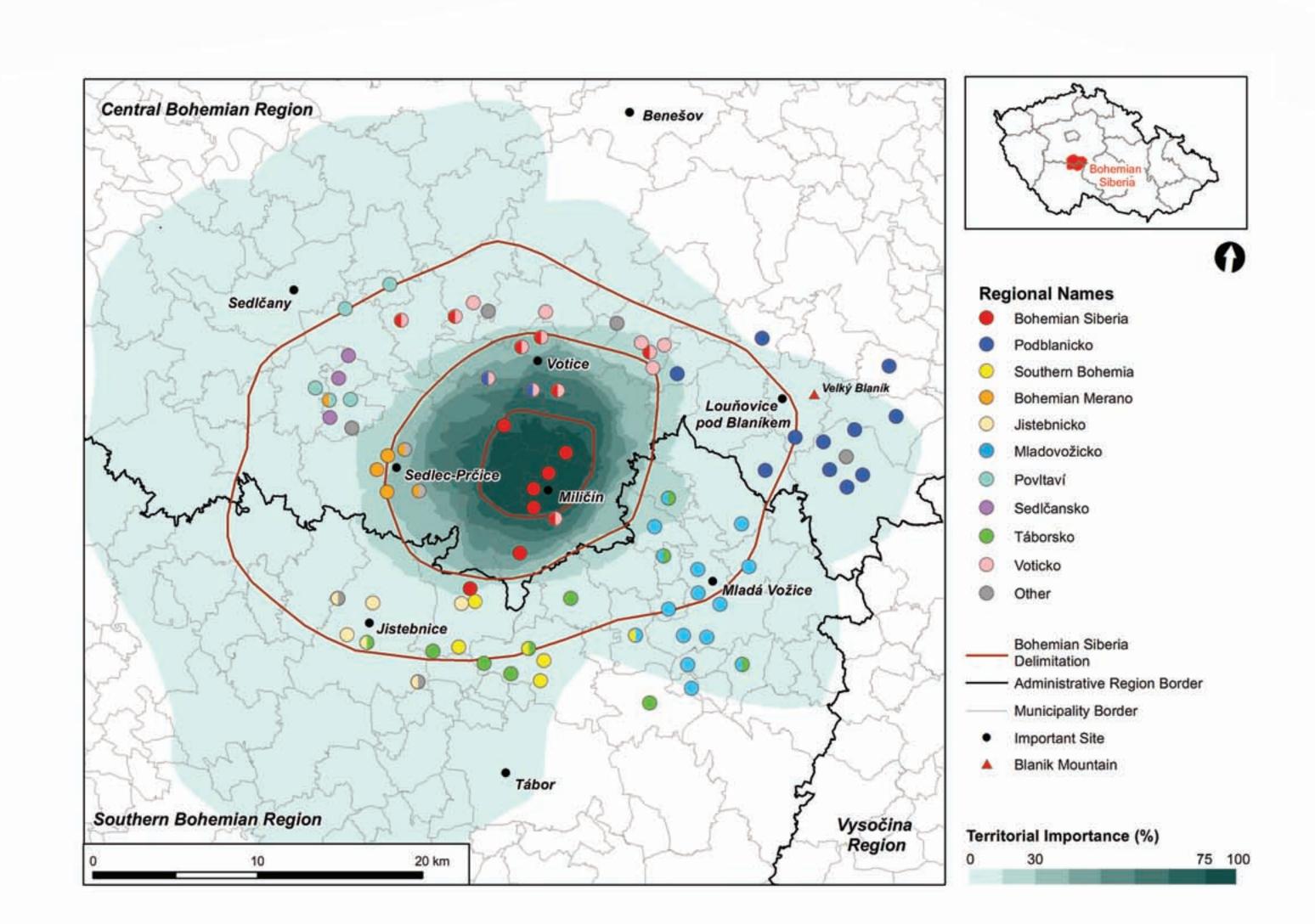




Česká Kanada (Bohemian Canada) is a cultural region that got its name in the 1920s. Jindřich A. Trpák, a Czech journalist and writer who had personal ties to the Jindřichův Hradec region, is the author of the name.

In his naming of the local landscape around Jindřichův Hradec, full of deep forests and bodies of water, Trpák was probably influenced by his tour of Canada and perhaps also by the Group of Seven's typical depiction of the Canadian landscape. The potential of this name was very soon recognized and it started to be used to promote the territory and develop its tourism. Today, this name primarily refers to the landscape located to the southeast of Jindřichův Hradec and extending to Slavonice, which, based on its transformations in the second half of 20th century, matches Trpák's characteristics more typically perhaps than it did before. The declaration of the Bohemian Canada Nature Park in 1994 also had a significant effect. The Bohemian Canada region came to the attention of people who primarily perceive it as one of the symbols of the territory that they inhabit or where they spend their leisure time.

Photos: Michal Semian; source: The Solemn Land by James MacDonald under public domain copyright term https://commons.wikimedia.org/.





Respondents' cognitive maps and questions on their sense

of belonging to the territory are a suitable tool for studying the

spatial shape of the region. Further analysis of the data acquired

enables additional study of which regional images are most

Český ráj (Bohemian Paradise) is a region with a very strong identity. Its

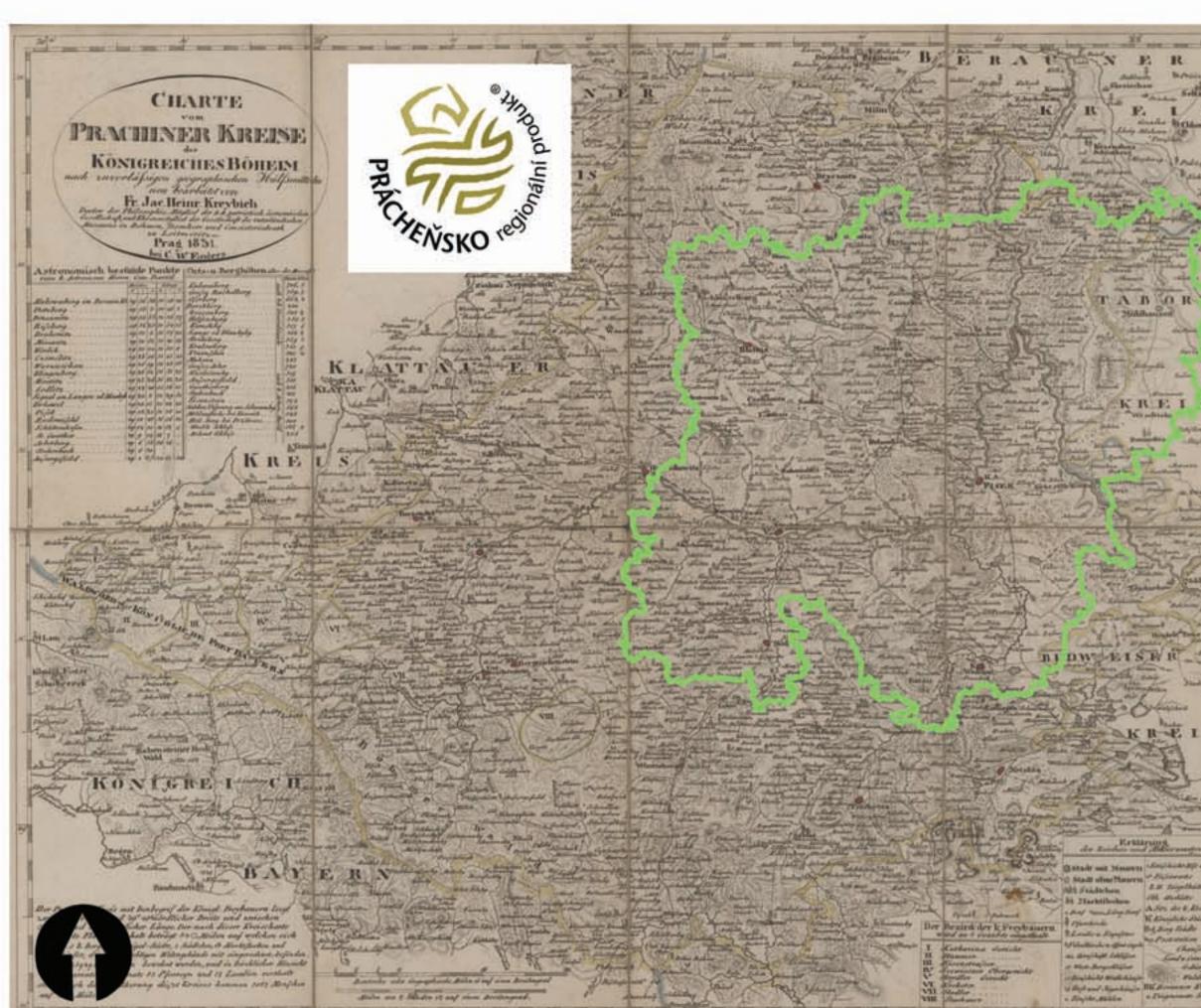
core definition is closely associated with the Bohemian Paradise

Protected Landscape Area. Discourse of its territorial delimitation is very

broad, however. A variety of institutions from further afield claim

allegiance to the Bohemian Paradise, thereby seeking to exploit the



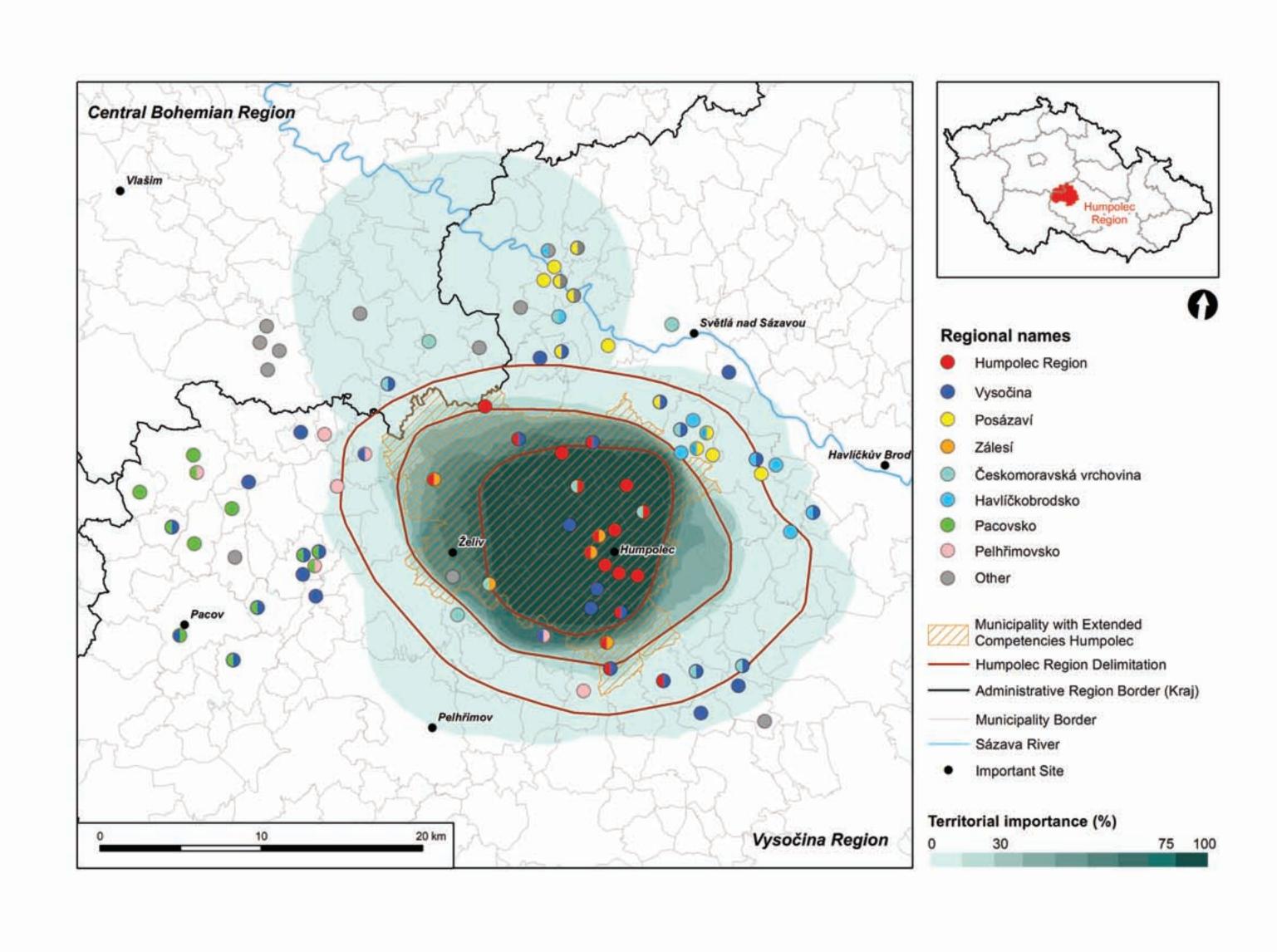


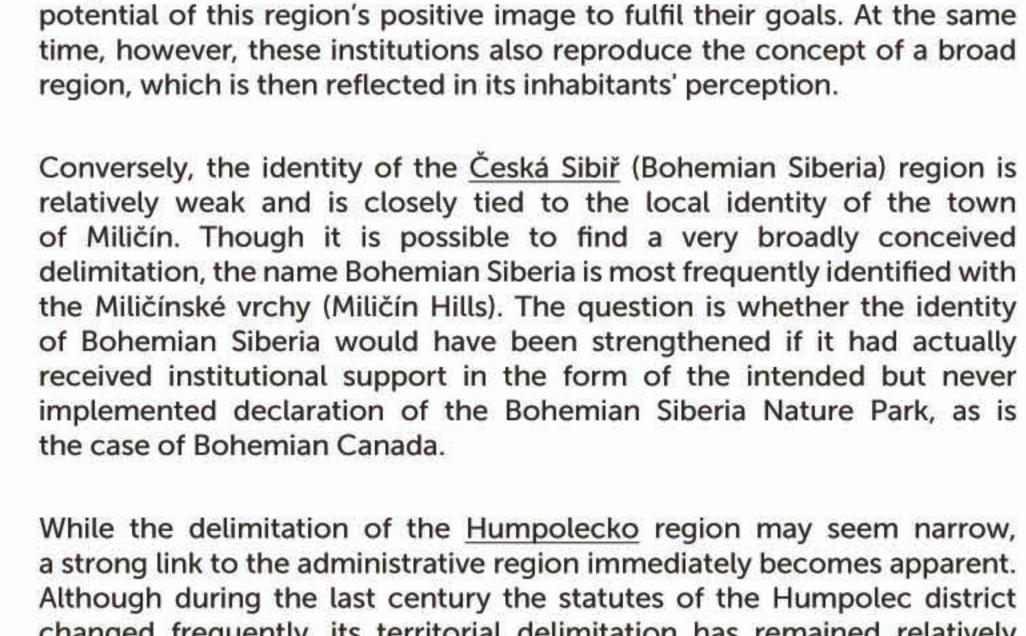


Krejbich's map of the Prácheňsko region from 1831; the green line on the map marks the current border of the ad hoc Prácheňsko region defined on the basis of the activities of the Asociace regionálních značek (Association of Regional

Prácheňsko is one of the historical administrative regions that practically completely disappeared during the territorial administration reform that took place in the mid-19th century. Its residual identity is utilized today by various ad hoc initiatives. This region previously extended to today's Czech borderland, or to České Budějovice, while the Royal Town of Písek, the historical center of the region, was located more eccentrically by the northeastern border of the region. Today, however, the definition of the region is perceived in a much more narrow sense because in its southern part its identity overlapped with the strong identity of the Šumava region (Bohemian Forest). Conversely, the residents of the area around Písek, which formerly belonged to the Bechyně region, now claim allegiance to the traditions of Prácheňsko.

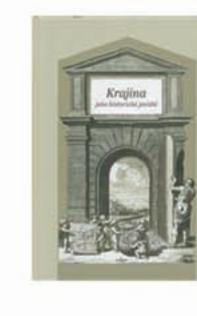
Source: Institute of History CAS, sg. A 249.



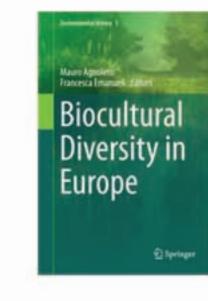


involved in the general idea of region.

While the delimitation of the Humpolecko region may seem narrow, a strong link to the administrative region immediately becomes apparent. Although during the last century the statutes of the Humpolec district changed frequently, its territorial delimitation has remained relatively stable. Therefore, the boundaries of Humpolecko are relatively clear in the minds of the population and follow the boundaries of the administrative region of Humpolec.



CHODĚJOVSKÁ, E., ŠIMŮNEK, R., (eds.) (2012): Krajina jako historické jeviště.



CENTERI, C. et al. (2016): Wooded grasslands as part of the European agricultural heritage. In: Agnoletti, M., Emanueli, F. (eds.): Biocultural Diversity in Europe. Dordrecht, pp. 75-103.



SEMIAN, M. (2016): Novodobá choronyma v současném regionálním systému. In: David, J. (ed.): Toponyma: kulturní dědictví a paměť míst. Ostrava, pp. 159-169.



TŮMOVÁ, M. (2015): Město Opočno v prvním vojenském mapování. Východočeské listy historické, 34, pp. 37-52.

Poster was prepared as part of the exhibition: CHROMÝ, P., SEMIAN, M., SEMOTANOVÁ, E. (2016): Regions through Space and Time. Praha. The exhibition was supported by the Czech Science Foundation under project No. P410/12/G113 "Historical Geography Research Centre". www.historickageografie.cz